

Virsraksts: Policijas pienākums ievērot personas tiesības uz privātās dzīves aizsardzību; personas tiesības tikt uzklaustītai

Tēze: Personas vārds ir būtiska personas identitātes sastāvdaļa un tāpēc ietilpst tiesību uz privātās dzīves aizsardzību tvērumā. Līdz ar to likuma „Par policiju” 6.panta trešā daļa ir attiecināma uz gadījumu, kad policijas darbinieks atklāj plašākai sabiedrībai personas vārdu, kas kļuvis zināms saistībā ar dienesta pienākumu veikšanu. Minētās normas kontekstā nav nozīmes, kam tieši informācija tiek sniegta. Būtiski, ka informācija kļuvusi zināma ārpus policijas iestādēm.

Tēze: Ne likuma „Par policiju” 6.panta trešā daļa, ne arī vispārējais regulējums Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktā nav absolūts. Citiem vārdiem, var būt gadījumi, kad arī ierobežotas pieejamības informāciju var izpaust, ja tam ir leģitīms mērķis un sabiedrības interese iegūt šo informāciju ir lielāka nekā personas tiesības uz attiecīgās informācijas neizpaušanu.

Tēze: Tiesības tikt uzklaustītam, kas iekļaujas taisnīgas tiesas jēdzienā un izriet no tiesiskā taisnīguma principa, citastarp nozīmē procesa dalībnieka iespēju izteikt savu viedokli par visiem jautājumiem, faktiem un tiesību normām pirms tiesas nolēmuma pieņemšanas. Taču tiesības tikt uzklaustītam nav izprotamas tādējādi, ka tiesai pieteikums noteikti ir jāapmierina un pieteicēja paustais viedoklis viennozīmīgi jāpieņem par pamatotu. Šis secinājums attiecas arī uz augstākas iestādes lēmumu. Respektīvi, sakarā ar apstrīdēšanas iesniegumu augstāka iestāde izskata lietu pēc būtības. Personas viedoklis tiek uzklaustīts un apsvērts, bet tas nenozīmē, ka iestādei šim viedoklim ir jāpiekrīt.

Tēze: Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 4.punktā ietvertā prasība rakstveidā izdotajā administratīvajā aktā ietvert arī administratīvā procesa dalībnieku viedokļus un argumentus nepieciešama, lai procesa dalībnieks redzētu, ka viņa viedoklis un argumenti ir izvērtēti. Taču administratīvajā aktā ir jānorāda tikai tie argumenti, kuriem ir nozīme lietā, proti, kuri ir būtiski un kuri spēj ietekmēt attiecīgo tiesisko situāciju

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2011.gada 31.janvāra
SPRIEDUMS
Lieta Nr. Nr. A42538107
SKA – 103/2011**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

senatore D.Mita
senatore V.Krūmiņa
senatore I.Skultāne

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *J.P.* pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2007.gada 15.jūnija lēmuma Nr.85 atcelšanu, sakarā ar *J.P.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 1.jūlija spriedumu administratīvajā lietā.

Aprakstošā daļa

[1] 2007.gada 6.februārī Valsts policijā saņemts *D.J.* iesniegums, kurā lūgts izmeklēt Valsts policijas Rīgas ceļu policijas patruļas rīcību pēc viņa dēla *P.J.* vadītā automobiļa apturēšanas 2007.gada 4.februārī, kā arī noskaidrot, kā plašsaziņas līdzekļos varēja nonākt ziņas par ceļu policijas patruļas veikto *P.J.* aizturēšanu un nogādāšanu pārbaudei Narkoloģijas valsts aģentūrā.

Valsts policija konstatēja, ka minētās ziņas savam brālim bija izpaudis pieteicējs *J.P.*, kurš, veicot dienesta pienākumus, bija aizturējis *P.J.* un nogādājis pārbaudei Narkoloģijas valsts aģentūrā. Pieteicēja brālis informāciju izplatījis tālāk žurnālistiem.

Valsts policija ar 2007.gada 15.marta lēmumu Nr.54 piemēroja pieteicējam *J.P.* disciplinārsodu – piezīmi. Minēto lēmumu Iekšlietu ministrija ar 2007.gada 15.jūnija lēmumu Nr.85 atstāja negrozītu.

[2] Pieteicējs 2007.gada 29.jūnijā vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Iekšlietu ministrijas 2007.gada 15.jūnija lēmumu Nr.85.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 20.aprīļa spriedumu pieteikumu noraidīja.

[4] Izskatot lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 1.jūlija spriedumu pieteikumu noraidīja. Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Pieteicēja rīcība, izpaužot trešajām personām informāciju, kas iegūta dienesta pienākumu veikšanas laikā un ir nepieciešama dienesta pienākumu veikšanai, ir Valsts policijas darbinieka profesionālās ētikas un uzvedības kodeksa 15.punkta, Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 6.panta 4.punkta, likuma „Par policiju” 6.panta trešās daļas, Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punkta un 8.panta, kā arī amata apraksta 6.7.apakšpunkta prasību pārkāpums.

[4.2] Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktu un Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi cilvēka vārds ir saistāms ar tiesībām uz privātās dzīves aizsardzību. Vārda ierobežota pieejamība ir ar likumu aizsargāta personas interese.

[4.3] Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5.pantu pieteicēja kā policijas darbinieka dienesta pienākumu veikšanas laikā administratīvās pārkāpuma lietvedības ietvaros iegūtā informācija par pārkāpēja personību (identitāti) bija uzskatāma par dienesta informāciju, kas nebija izpaužama trešajām personām (arī brālim). Šādas informācijas izpaušana saskaņā ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārbildības likuma 3.panta otro daļu ir disciplinārpārkāpums, jo diskreditē iestādi un mazina uzticību valsts pārvaldei par tās spēju aizsargāt personu privāto dzīvi.

[4.4] Nav pamatots Iekšlietu ministrijas uzskats, ka ar personas identitātes atklāšanu pieteicējs ir personiski apvainojis, cēlis neslavu sabiedrībā konkrētai personai un tās tēvam – politiķim. Pieteicēja darbība, izpaužot privātā kārtā trešajai personai dienesta informāciju, kas skar citu personu privāto dzīvi, ir nošķirama no citu personu tālāk publiski sniegtās, pārveidotās informācijas, kas balstīta uz pieteicēja izpausto dienesta informāciju, un, kas var pārkāpt objektīvās kritikas robežas un celt neslavu citām personām.

[4.5] Nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka līdzīga rakstura informācija tiek regulāri izplatīta plašsaziņas līdzekļos. Atšķirībā no policijas darbinieka, žurnālistu

darbībai, iegūstot un izplatot informāciju, ir pavisam citi mērķi un cita minētās darbības ierobežojumu pakāpe, kas nav pielīdzināma pieteicēja kā policijas darbinieka dienesta pienākumu veikšanas laikā administratīvās pārkāpuma lietvedības ietvaros iegūtās dienesta informācijas izplatīšanai.

[5] Pieteicējs par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu ir iesniedzis kasācijas sūdzību, lūdzot spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesai. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 14.pantā un 67.panta otrās daļas 4. un 6.punktā noteikto, kā arī Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārbildības likuma 1.pantu un 17.panta otro daļu, jo nav konstatējusi būtisku tiesību normu pārkāpumu – pieteicēja viedokļa neizvērtēšanu, pieņemot Iekšlietu ministrijas lēmumu.

[5.2] Tiesa nav vērtējusi, kā Iekšlietu ministrijas kļūdainais secinājums, ka ar personas identitātes atklāšanu pieteicējs ir personiski apvainojis, cēlis neslavu sabiedrībā personai un tās tēvam – politiķim, ietekmējis piemērotā disciplinārsoda pamatotību un samērību.

[5.3] Tiesa nav vērtējusi pieteikumā un apelācijas sūdzībā minēto, ka, uzliekot sodu, jāizvērtē, vai tiesību norma, kas nosaka pienākumu, par kura nepildīšanu var tikt piemērots sods, ir pietiekami skaidra.

[6] Ņemot vērā, ka pieteicējs kasācijas sūdzībā piekritis lietas izskatīšanai kasācijas instancē rakstveida procesā, Senāts atbilstoši Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmajai daļai izspriež lietu bez tiesas sēdes.

Motīvu daļa

[7] Saskaņā ar likuma „Par policiju” 6.panta trešo daļu policijai aizliegts izpaust ziņas, kuras aizskar cilvēku personisko dzīvi, kā arī fizisko un juridisko personu godu un cieņu, ja šī darbība nenotiek tiesiskās kārtības nostiprināšanas un izmeklēšanas interesēs.

Personas vārds ir būtiska personas identitātes sastāvdaļa un tāpēc ietilpst tiesību uz privātās dzīves aizsardzību tvērumā. Līdz ar to likuma „Par policiju” 6.panta trešā daļa ir attiecināma uz gadījumu, kad policijas darbinieks atklāj plašākai sabiedrībai personas vārdu, kas kļuvis zināms saistībā ar dienesta pienākumu veikšanu. Minētās normas kontekstā nav nozīmes, kam tieši informācija tiek sniegta. Būtiski, ka informācija kļuvusi zināma ārpus policijas iestādēm.

[8] Aizliegumu policijas darbiniekam izpaust viņam zināmo dienesta informāciju, izņemot likumos noteiktos gadījumos, paredz arī iekšējais normatīvais akts – Valsts policijas 2005.gada 31.maija noteikumu Nr.1 „Valsts policijas darbinieka profesionālās ētikas un uzvedības kodekss” 15.punkts. Savukārt pienākumu neizpaust rīcībā nonākušo informāciju, kura saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir atzīstama par ierobežotas pieejamības informāciju, paredz pieteicēja amata apraksta 6.7.apakšpunkts. Šīs lietas kontekstā amata aprakstā minētā pienākuma saturu nosaka gan likuma „Par policiju” 6.panta trešā daļa, gan arī vispārīgais regulējums, kas ietverts Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktā.

[9] Ne likuma „Par policiju” 6.panta trešā daļa, ne Valsts policijas 2005.gada 31.maija noteikumu Nr.1 „Valsts policijas darbinieka profesionālās ētikas un uzvedības kodekss” 15.punkts, ne amata apraksta 6.7.apakšpunkts, ne arī vispārējais regulējums

Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 4.punktā nav absolūts. Citiem vārdiem, var būt gadījumi, kad arī ierobežotas pieejamības informāciju var izpaust, ja tam ir leģitīms mērķis un sabiedrības interese iegūt šo informāciju ir lielāka nekā personas tiesības uz attiecīgās informācijas neizpaušanu. Tomēr šajā gadījumā Senāts tāds apstākļus nesaskata. Leģitīmā interese, kas sabiedrībai varētu būt par politiķa uzvedību, automātiski nepārnemas uz šīs personas bērnu. Konkrētajā gadījumā arī nav konstatējams, ka pieteicējs būtu atklājis informāciju, jo uzskatījis, ka sabiedrībai ir tiesības to zināt.

[10] Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem. Proti, ka pieteicējs, būdams policijas darbinieks un aizturējies sabiedrībā pazīstama politiķa un bijušā iekšlietu ministra dēlu, darījis to zināmu savam brālim. Atklājis arī, ka aizturētais bijis narkotisko vielu reibumā. Līdz ar to secināms, ka, atklājot aizturētās personas vārdu, pieteicējs nav ievērojis viņam normatīvajos aktos un amata aprakstā noteikto pienākumu šādas ziņas neizpaust.

Ievērojot spriedumā iepriekš minēto, nav pamatots pieteicēja arguments, ka tiesību norma, kuras neievērošanas gadījumā policijas amatpersonai var piemērot sodu, ir neskaidra. Senāta ieskatā, gan ārējā, gan iekšējā normatīvajā aktā, gan amata aprakstā minētais pienākums neizpaust ziņas par personu, kas nonākušas amatpersonas rīcībā dienesta pienākumu izpildes gaitā, ir pietiekami skaidri formulēts.

[11] Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārbildības likuma 3.pantā definēts, kāda minēto amatpersonu rīcība uzskatāma par disciplinārpārkāpumu. Saskaņā ar šā panta pirmo daļu par disciplinārpārkāpumu atzīstama amatpersonas ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarīta darbība vai bezdarbība, kas saistīta ar tās dienesta pienākumu pildīšanu un izpaužas kā rīkojumos, likumos un citos normatīvajos aktos noteiktās kārtības un prasību neievērošana. Savukārt atbilstoši panta otrajai daļai par disciplinārpārkāpumu atzīstama arī amatpersonas darbība vai bezdarbība, kas nav saistīta ar tās dienesta pienākumu pildīšanu, bet kas diskreditē iestādi un mazina uzticību valsts pārvaldei.

Apgabaltiesa, konstatējot pamatu disciplinārajai atbildībai, atsaukusies uz likuma 3.panta otro daļu. Izvērtējies sākotnējo Valsts policijas lēmumu par pieteicēja saukšanu pie disciplinārās atbildības un pārsūdzēto Iekšlietu ministrijas lēmumu, Senāts secina, ka iestādes ir pieminējušas 3.panta gan pirmo, gan otro daļu. No Valsts policijas lēmuma satura savukārt secināms, ka saukšana pie disciplinārās atbildības pamatota ar likuma 3.panta pirmo daļu, proti, ka amatpersona ir veikusi darbību, kas saistīta ar tās dienesta pienākumu pildīšanu un izpaudusies kā likumos noteiktās kārtības un prasību neievērošana. Iekšlietu ministrija Valsts policijas teiktajā šajā sakarā neko nemaina. Senāts piekrīt Valsts policijas un Iekšlietu ministrijas atzītajam. Proti, pieteicējs ir nevis kā privātpersona no darba brīvajā laikā veicis kādas darbības, kas sabiedrības acīs uzskatāmas par policiju diskreditējošu, bet izpaudis informāciju, kas viņam kļuvusi zināma saistībā ar dienesta pienākumu pildīšanu. Izpaužot šādu informāciju, pieteicējs kā amatpersona nav ievērojis normatīvajos aktos noteiktās prasības.

Ņemot vērā, ka iestāde ir piemērojusi pareizo tiesību normu un ka šajā gadījumā nav lietderīgi tikai šā iemesla dēļ nosūtīt lietu atkārtotai izskatīšanai, nav pamata atcelt apgabaltiesas spriedumu.

[12] Lasot gan sākotnējo lēmumu, gan pārsūdzēto lēmumu, nevar nepamanīt, ka gan Valsts policija, gan Iekšlietu ministrija lielu nozīmi piešķīrusi nevis pašas aizturētās personas identitātei, bet gan tās tēvam. Tieši tēvs – tobrīd aktīvs politiķis un bijušais iekšlietu ministrs – ir sūdzējies par to, ka atklātībā nonākusi viņa dēla aizturēšanas un

narkotisko vielu reibuma konstatēšanas fakts. Senāta ieskatā, ministrija šim apstāklim ir piešķīrusi nepamatoti lielu nozīmi. Iekšlietu iestādēm ir jāreaģē uz jebkuru sūdzību un nav nozīmes, vai sūdzību izteikusī persona ir sabiedrībā pazīstama vai nē un vai viņa sūdzoties savu amatu ir norādījusi (kā šajā gadījumā) vai nē.

Tajā pašā laikā šis apstāklis nemaina iepriekš secināto, ka pieteicējs, darot zināmu privātpersonai aizturētās personas vārdu (jeb informāciju, kura iegūta dienesta pienākumu veikšanas laikā), ir izdarījis likuma pārkāpumu. Turklāt nav konstatējams, ka uzmanība, ko Valsts policija un Iekšlietu ministrija ir pievērsusi aizturētās personas tēvam, ir radījusi smagākas sekas attiecībā uz pārkāpumu izdarījušo policistu – pieteicēju.

[13] Apgabaltiesa pareizi secināja, ka pārsūdzētajā lēmumā ir nepamatoti norādīts, ka pieteicējs, atklājot personas identitāti, ir radījis personisku aizvainojumu un cēlis neslavu ne tikai aizturētajam, bet arī viņa tēvam, kas ir politiķis. Pieteicējs ir tikai izpaudis faktus, par kuriem nav strīda, nevis cēlis neslavu. Tomēr šis secinājums neatstāj nekādu ietekmi uz piemēroto disciplinārsodu. Kā redzams no Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārbildības likuma 13.panta otrās daļas, piezīme (kas ir pieteicējam piemērotais soda veids) ir zemākais iespējamais sods. Līdz ar to nav nozīmes kasācijas sūdzības argumentam, ka apgabaltiesa nav vērtējusi, kādu ietekmi uz sodu atstāj apgabaltiesas secinātais, ka pieteicējs, pretēji pārsūdzētajā lēmumā minētajam, nav cēlis neslavu attiecīgajām personām. Būtiski arī, ka, atzīstot par kļūdainu Iekšlietu ministrijas minēto secinājumu, netiek mainīts lēmuma pamatojums, jo lēmumā papildus ir arī teikts, ka pieteicējs tiek sodīts nevis par to, ka ir izpaudis informāciju par to, ka ir aizturējis personu, kas, iespējams, lietojusi narkotiskas vielas, bet gan par to, ka ir atklājis šīs personas identitāti.

[14] Kasācijas sūdzībā minēts, ka apgabaltiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 14.pantā un 67.panta otrās daļas 4. un 6.punktā noteikto, kā arī Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplinārbildības likuma 1.pantu un 17.panta otro daļu, jo nav konstatējusi būtisku tiesību normu pārkāpumu – pieteicēja viedokļa neizvērtēšanu, pieņemot Iekšlietu ministrijas lēmumu.

Kasators pareizi norāda, ka apgabaltiesa minēto jautājumu nav apsvērusi, tomēr šis apstāklis nav pamats tās sprieduma atcelšanai.

[14.1] Tiesības tikt uzklautam, kas iekļaujas taisnīgas tiesas jēdzienā un izriet no tiesiskā taisnīguma principa, citastarp nozīmē procesa dalībnieka iespēju izteikt savu viedokli par visiem jautājumiem, faktiem un tiesību normām pirms tiesas nolēmuma pieņemšanas. Taču tiesības tikt uzklautam nav izprotamas tādējādi, ka tiesai pieteikums noteikti ir jāapmierina un pieteicēja paustais viedoklis viennozīmīgi jāpieņem par pamatotu (*sk. Senāta 2005.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-188 8.1.punktu*). Šis secinājums attiecas arī uz augstākas iestādes lēmumu. Respektīvi, sakarā ar apstrīdēšanas iesniegumu augstāka iestāde izskata lietu pēc būtības. Personas viedoklis tiek uzklauts un apsvērts, bet tas nenozīmē, ka iestādei šim viedoklim ir jāpiekrīt.

Attiecībā uz pienākumu administratīvajā aktā ietvert personas argumentus Senāts, interpretējot Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 4.punktu ir atzinis, ka prasība rakstveidā izdotajā administratīvajā aktā ietvert arī administratīvā procesa dalībnieku viedokļus un argumentus nepieciešama, lai procesa dalībnieks redzētu, ka viņa viedoklis un argumenti ir izvērtēti. Taču administratīvajā aktā ir jānorāda tikai tie argumenti, kuriem ir nozīme lietā, proti, kuri ir būtiski un kuri spēj ietekmēt attiecīgo

tiesisko situāciju (*sk. Senāta 2009.gada 14.maija sprieduma lietā Nr.SKA-59/2009 10.punktu*).

[14.2] No lietas materiāliem Senāts konstatē, ka pieteicējs pieteikumā ir norādījis, ka ministrijas lēmuma 7.1.punktā ietvertais secinājums ir pretrunā šā punkta sākumā minētajām tiesību normām un tādējādi ir pārkāptas pieteicēja tiesības uz pilnvērtīgu un tiesisku lietas izmeklēšanu.

Ministrija lēmuma 7.1.punktā ir vērtējusi apstrīdēšanas iesniegumā izteikto argumentu, ka Valsts policijas lēmumā nav izvērtēts neviens no pieteicēja paskaidrojumos minētajiem apsvērumiem. Ministrija secināja, ka Valsts policija, pieņemot lēmumu, ieguva pietiekošus, vispusīgus, pilnīgus un objektīvu pierādījumus, kas apliecināja pieteicēja izdarīto disciplināro pārkāpumu. Kā uzskatīja ministrija, pieteicējs savos paskaidrojumos ir norādījis savu subjektīvo normatīvo aktu vērtējumu attiecībā uz konkrēto lietu un pārkāpumiem, un ministrijas ieskatā, paskaidrojumu neizvērtēšana lēmumā nevarēja novest pie lietas nepareizas izlemšanas.

[14.3] Izvērtējis lietas materiālus, Senāts secina, ka, lai arī pieteicējs norāda uz sava viedokļa neuzklausīšanu, būtībā tiek iebilsts tam, ka viņa viedoklis nav ņemts vērā. Šis nav atzīstams par iestādes procesuālu pārkāpumu.

[14.4] Attiecībā uz argumentu, ka apgabaltiesa nav vērtējusi attiecīgo pieteikumā ietverto argumentu Senāts atkārti judikatūrā nostiprināto atziņu, ka tiesas pienākums pamatot nolēmumu nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz ikvienu procesa dalībnieka argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt, kurus argumentus tā uzskata par lietā nozīmīgiem. Tādējādi tiesa pieļauj procesuālu pārkāpumu tikai tad, ja tā nevērtē kādu būtisku argumentu (*sk., piemēram, Senāta 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-216 8.punktu, Senāta 2006.gada 25.apriļa sprieduma lietā Nr.SKA-138 13.punktu*). Senāts uzskata, ka izskatāmajā lietā apgabaltiesa ir izvērtējusi lietā būtiskos jautājumus un konkrētā argumenta neizvērtēšana nav novedusi pie apgabaltiesas izdarīta pārkāpuma un arī pie lietas cita iznākuma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 1.jūlija spriedumu, bet *J.P.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore
Senatore
Senatore

D.Mīta
V.Krūmiņa
I.Skultāne